

„Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult”

Într-o revistă creștină am citit de curând următoarea întâmplare:

Un domn în vârstă, care avea obiceiul să-și viziteze concetățenii ca să le ducă cuvântul crucii, a ajuns într-o zi, în drumurile sale, într-o locuință neîngrijită. L-a întâmpinat un om uriaș, arătând brutal, a cărui înfățișare corespundea cu locuința. De îndată ce a aflat scopul vizitei, acesta l-a apucat cu o mână pe bătrânul domn, cu cealaltă a apucat un cuțit lung și a strigat tremurând de mânie:

„Încă un singur cuvânt și te tai. Jumătate din viață mi-am petrecut-o în pușcărie. Mi-e egal ce se alege de mine.”

Că nu era vorba despre o simplă amenințare, i-o arăta vizitatorului o privire spre trăsăturile aprinse de furie. Cu toate acestea, el nu s-a lăsat intimidat, ci a răspuns liniștit:

„Dacă Dumnezeu o îngăduie, atunci omorâți-mă, din partea mea! Dar înainte trebuie să vă mai spun ceva: încă mai este timp să vă salvați sufletul. Isus a murit pentru dumneavoastră și dacă mergeți la El, în ciuda multelor dumneavoastră păcate El nu vă va izgoni.”

Mâna cu cuțitul scos s-a lăsat în jos. Lovitura mortală n-a urmat. În schimb, uriașul l-a împins pe bătrân pe trepte în jos. El s-a ridicat liniștit și și-a văzut de drum. Din ziua aceasta s-a rugat zilnic pentru omul care îl tratase rău.

Au trecut săptămâni. Atunci, bătrânul domn a trecut iarăși pe strada aceea. La locuința cu pricina a privit în sus. La fereastră, sus, stătea omul care atunci aproape că-l omorâse. De data aceasta i-a făcut semn să meargă sus.

A urmat liniștit invitația îngrijorătoare. Dar deja pe trepte, uriașul s-a repezit spre el, i-a căzut în brațe și a strigat, plângând:

„Acum sunt și eu fericit. Isus m-a primit și mi-a iertat păcatele. Și dumneavoastră vă datorez aceasta. Iertați-mi și dumneavoastră bătăria. Mereu m-am ruga ca bunul Dumnezeu să vă conducă iarăși la mine.”

L-a tras pe vizitator cu el în cameră, care acum avea o cu totul altă caracteristică față de atunci. Străinul a trebuit să se așeze și apoi i-a povestit cum la prima sa vizită intenționase cu toată seriozitatea să-l taie; dar n-a putut. Din ceasul acela a venit peste el o teamă inexprimabilă. Spaima iadului ar fi chinuit zi și noapte sufletul său. Cuvintele auzite de-a dreptul l-ar fi înfierat și orice ar fi făcut ca să scape de ele, îi fusese imposibil. Atunci a strigat către Dumnezeu după îndurare și salvare și atunci și-a amintit versetul învățat în vremea tinereții: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20). Acum a experimentat acest adevăr în inima sa.

Până aici povestirea. La citire, unuia îi vin involuntar în minte câteva cuvinte ale Sfintei Scripturi. Eu a trebuit să mă gândesc aici la cele două proverbe ale lui Solomon:

„Ce bun este un cuvânt la timpul lui!” și: „O limbă dulce zdrobește oase” (Proverbe 15.23; 25.15). Apoi la cuvântul profetului Ieremia:

„«Nu este cuvântul Meu ca un foc», zice DOMNUL, «și ca un ciocan care sfărâmă stânca?»” (Ieremia 23.29).

Și în sfârșit, unuia i se va părea din nou mare și minunat cunoscutul cuvânt, care l-a ajutat pe omul acela în chinul său sufletesc, și care în traducere exactă spune: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult”.

Printre cititorii acestor rânduri sunt mulți care au învățat să cunoască harul lui Dumnezeu în inimile lor. Lor aș vrea să le îndrept atenția, și totodată și mine, spre primele cuvinte biblice menționate. Acel domn vârstnic, despre care relatează povestirea, avea o dorință: să mărturisească dragostea lui Hristos semenilor săi. Aceasta este misiunea noastră, a tuturor celor care avem aceeași parte. Dacă suntem conștienți de faptul acesta și dorim să ne îndeplinim misiunea, atunci putem să-L rugăm și El ne va da la timpul Său cuvântul potrivit. Deci, aceasta este necesar, altfel, cuvintele noastre sunt vorbe în vânt. De aceea, fie ca rugăciunea noastră zilnică să sune așa: „Doamne, dă-mi Tu la timpul potrivit cuvântul potrivit!”

Mai departe: „O limbă dulce zdrobește oase”.

Care ar fi fost rezultatul dacă acel mesager al păcii nu i-ar fi răspuns blând omului care a venit spre el clocotind de mânie? Poate că ar fi trebuit s-o plătească cu moartea; celălalt ar fi devenit ucigaș, iar satan ar fi triumfat. Dar așa nu i s-a întâmplat nimic, celălalt a fost dezarmat, iar satan pus pe fugă. O, dacă „o limbă dulce” ar fi oricând arma folosită de noi! De câte ori nu lovim cu sabia, ca Petru în apărarea Domnului său! Lovitura sa a fost complet inutilă, pentru că ea nu l-a făcut inapt de luptă pe atacator. „Blândețea voastră să fie cunoscută de *toți* oamenii. Domnul este aproape”, le scrie Pavel credincioșilor din Filipi [Filipeni 4.5].

După ce omul mânios fusese atins în străfundul său prin „vorba dulce”, cuvântul profetului putea să-și găsească deplina împlinire în el. Duhul lui Dumnezeu începea să lucreze. Cuvântul auzit ardea în inima omului ca focul. În același timp, acest cuvânt s-a dovedit ca un ciocan care sfărâma stânca. Cu siguranță că el auzise în viața sa multe cuvinte dure, amenințătoare, dar inima devenise tot mai neînduplecată. Dar când Dumnezeu a început să lucreze, atunci s-a topit platoșa de gheață care se pusese în jurul inimii sale; a devenit neliniștit. Și apoi, da, apoi a intrat harul în scenă, atunci a venit susurul blând, care odinioară îl anunțase pe descurajatul proroc Ilie: „Acum vine DOMNUL!” După ce focul și ciocanul își făcuseră efectul, harul i-a șoptit: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult”. Da, să ținem minte aceasta: numai unde suflă vânturile lui Dumnezeu se petrece o lucrare completă în suflet. „Vântul suflă încotro vrea”, i-a spus odinioară Fiului lui Dumnezeu lui Nicodim și apoi a adăugat: „Așa este oricine este născut din Duhul” [Ioan 3.8]. Lucrarea în suflet trebuie s-o facă Dumnezeu. Noi, cei care căutăm să aducem sufletelor Cuvântul, nu putem să facem decât muncă de salahor. În cazul de mai sus, Dumnezeu a lucrat *fără* contribuția omenească. Era un cuvânt din vremea tinereții, cel care a provocat întoarcerea aceluia păcătos. *Dumnezeu* l-a aplicat la inima și la conștiința sa. Niciun om n-a ajutat la aceasta. Să nu uităm că Dumnezeu se descurcă și fără noi, ca nu cumva noi să ne închipuim nimic când harul lui Dumnezeu ne folosește din când în când. Dar, pe de altă parte, să nu uităm nici aceasta. „Credința este din auzire” (Romani 10.17); și înainte de toate să nu uităm să-L rugăm mereu pe Dumnezeu ca El să mântuiască suflete. „Voi, care vă aduceți aminte de DOMNUL, *nu tăceți și nu-I dați odihnă*”, este un cuvânt al lui Isaia (Isaia 62.6,7). Firește că el este adresat lui Israel și se referă la fortificarea și gloria Ierusalimului. Dar și noi putem să-l folosim liniștit cu privire la mântuirea de suflete, căci aici este în joc ceva mai mare decât gloria Ierusalimului.

„Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult.”

Cât de mult L-a costat pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare! Pentru aceasta, El a trebuit să poarte păcatele noastre, a trebuit să ia asupra Sa fărădelegile și nelegiuirile noastre. Și păcatele aceluia om care șezuse jumătate din viața sa în închisoare au fost asupra Sa. Nu vreau să enumăr aici păcatele abominabile care au fost deja

comise de cei care au experimentat ulterior puterea mântuitoare a lui Isus. Pana se împotrivesc să le scrie. Cine le și cunoaște? Dar Fiul lui Dumnezeu le-a cunoscut pe toate; chiar mai mult, EL le-a purtat pe toate, le-a ispășit pe toate când a fost înălțat pe cruce din cauza lor.

O, mare dragoste, fără măsură,
Ce Te-a adus pe drumul de tortură!
Trăiam cu lumea-n bucurii, plăcere,
Iar Tu-n durere!

Așa a cântat deja cu secole în urmă un păcătos mântuit, dragostea Mântuitorului păcătoșilor. De aceeași dragoste poate astăzi oricine să aibă parte. Să facă uz de acest har încă mai are voie oricine vrea. Cine însetează, poate să vină să bea din apa vieții. Și tu ai voie, cititorule, dacă încă n-ai făcut-o. De fapt, cât timp mai este timpul harului, cuvântul apostolului va exista:

„Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult.”

Titlul original: „Wo die Sünde überströmend geworden, ist die Gnade noch
überschwänglicher geworden”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 75-80.